

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τοῦ Ἀγγλου ΜΠΑΡΚΗ ΓΟΥΛ Δ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἶχα πάει στὴν Αὐρηλία τῆς Γαλλίας γιὰ κάποια ἐργασία μου. Σὰν τελείωσα τὴ δουλειά μου, πήγαινα σ' ἕνα παλιὸ καφενεῖο κ' ἔπινα καφέ.

Μιά μέρα ἐκεῖ πού καθόμουνα στὴ συνηθισμένη μου τῆ θέσι καὶ διάβαζα μιὰ ἐφημερίδα, παρατήρησα κοντὰ στὸ τραπέζι μου ἕνα σερβιτόρο, μὲ πρόσωπο ὄχρὸ σὰν πεθαμένου, μὲ κοντές μαύρες φαβορίτες, πού στεκότανε σὰ νὰ περίμενε γιὰ νὰ πληρώσω.

Διαραστήθηκα γι' αὐτό, δὲν μίλησα ὅμως γιὰτί ἦμουν ξένος. Ἐβγάλα καὶ ἔβαλα ἕνα ἀσημένιο πενήνταλεπτο, γιὰ τὸν καφέ ἀπάνω στὸ τραπέζι, δέκα λεπτά γιὰ πουρμποῦρ καὶ ξαπλώθηκα νὰ διαβάσω τὴν ἐφημερίδα μου.

Θὰ πέρασε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ὅταν σηκώθηκα νὰ φύγω καὶ εἶδα στὸ τραπέζι μου ὅτι τὸ μισὸ φράγκο ἦταν ἀκόμα ἐκεῖ. Τὸ πουρ-μποῦρ τὸ εἶχαν πάρει. Ἐκάλεσα ἕνα σερβιτόρο καὶ τοῦ εἶπα :

— Ἐνας ἀπὸ σὰς ἦρθε πρὸ ὀλίγου καὶ μοῦ εἶπε νὰ πληρώσω. Πληρώσα καὶ τώρα βλέπω ὅτι ὁ σερβιτόρος ἐκεῖνος πήρε τὸ πουρ-μποῦρ, ἀλλὰ ἀφήκε τὰ λεπτά τοῦ καφέ πού ἦπα.

— Θὰ εἶνε πάλιν αὐτὸς ὁ Γιάννης Μπουσῶν, μοῦ εἶπεν ἡσυχα ὁ ὑπηρέτης.

Τίποτα ἄλλο δὲν εἶπαμε. Τὸ πρῶγμα δὲν μ' ἐνδιέφερε περισσότερο.

Τὴν ἄλλη μέρα ξαναπῆγα σὸ καφενεῖο, διέταξα καφέ καὶ ἄρχισα νὰ γράφω μερικὲς ἐπιστολές. Ὅταν ἐτελείωσα τὴν πρώτη καὶ καθὼς τὴν ἐδίπλωνα, εἶδα τὸ ἴδιο τὸ ὄχρὸ γκαρσόνι, μὲ τίς μαύρες φαβορίτες, νὰ στεκόται πάλι κοντὰ στὸ τραπέζι μου. Πληρώσα πάλι, ὅπως καὶ τὴν ἄλλη τῆ φορὰ, καὶ ἔγραφα τὴ δευτέρου τῆς ἐπιστολῆς μου. Ἐγράψα καὶ ἄλλη καὶ σηκώθηκα γιὰ νὰ ζητήσω γραμματόσημα ἀπὸ τὸν ταμῖα τοῦ καφενεῖου, ὅταν παρατήρησα καὶ πάλι τὸ ἀσημένιο νόμισμα νὰ εἶνε ἀπάνω στὸ τραπέζι, ἐνῶ ἡ δεκάρα ἔλειπε.

Κτύπησα τὸ τραπέζι κ' ἕνα ἄλλο γκαρσόνι ἦρθε :

— Αὐτὸς ὁ συνάδελφός σας κοντὸς θὰ εἶνε, τοῦ λέω. Κοίταξε, πήγε πάλι τὸ πουρ-μποῦρ κ' ἀφήκε τὰ λεπτά ἐδῶ.

— Αὐτὸς ὁ Γιάννης Μπουσῶν, θὰ ἦταν πάλιν.

— Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ Γιάννης ὁ Μπουσῶν;

Ἄ σερβιτόρος σῆκωσε τοὺς ὤμους του καὶ ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρωτήσί μου, εἶπε:

— Σὰς συνιστῶ νὰ μὴν κάνετε καμμιά πληρωμὴ στὸν Γιάννη τὸν Μπουσῶν.

— Ἀπορῶ πῶς κρατᾶτε ἕνα τέτοιον ἀφηρημένον σερβιτόρον!

— Ἐφυγα. Τὴν ἄλλη ἡμέρα ξαναπῆγα.

Νὰ πάλιν ὁ Γιάννης Μπουσῶν, ὅπως τὸν λέγαν ἐκεῖ μέσα, τὸν περιεργό ἐκείνον σερβιτόρον, ἐνεφανίσθη καὶ πάλιν ἐμπροστὰ μου. Τὸν κῦτταξα μὲ περιέργεια. Εἶχε χονδρὸ πρόσωπο, μικρὰ μαῦρα μάτια, καὶ μιὰ σπαρμένη μύτη. Τὸ σπασμὸ τῆς, ἦταν σὰ νὰ ἦτανε νεκρὸ. Ἦταν ἀσχημὸς ὄχι ὅμως καὶ ἀντιπαθητικὸς.

— Ὁχι, τοῦ λέω, δὲν σοῦ δίνω τίποτε. Στείλε ἄλλον σερβιτόρον.

Τὸν κῦτταξα ἐνῶ τοῦ ἔλεγα αὐτά, γιὰ νὰ ἰδῶ τί θὰ ἔκανε. Ἐφράνθηκε ταραγμένος μονάχα καὶ ἔφυγε. Σὲ λίγο ἐκάλεσα πάλι τὸν ἄλλο σερβιτόρο, πού μοῦ εἶχε συστήσει νὰ μὴν τοῦ δίνω πουρ-μποῦρ.

— Πάλι ἦρθεν ὁ ἀφηρημένος σας, τοῦ λέω. Τοῦ εἶπα ὅτι δὲν τὸν πληρώνω καὶ ἐξαφανίστηκε. Πού εἶνε τώρα, δὲν τὸν βλέπω ἐδῶ μέσα;

— Δὲν εὐρίσκειται ἐδῶ.

— Ὅταν ἐπιστρέψει πᾶστε του, ὅτι θέλω κάτι νὰ τοῦ πῶ.

Ἄ σερβιτόρος μὲ κῦτταξε καλά, σὰν ταραγμένος λίγος καὶ μοῦ εἶπε :

— Δὲν πιστεύω νὰ ξαναγυρίσει.

— Πόσον καιρὸ ὑπηρετεῖ ἐδῶ;

— Ἄ, ἔχει φύγει ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια!

— Τότε πῶς ἔρχεται καὶ ζητάει νὰ τὸν πληρώνουν;

— Δὲν πέρνει τὰ χρήματα, μόνον τὸ πουρ-μποῦρ τσεπώνει.

— Καὶ πῶς τὸ ἐπιτρέπετε οἱς αὐτό;

— Τί νὰ τοῦ κάνουμε;

— Νὰ μὴ τὸν ἀφίνετε νὰ μπαίνει στὸ καφενεῖο.

— Καὶ ποιὸς μορεῖ νὰ τὸν ἀποδιώξῃ;

— Μὰ αὐτὸ εἶνε παράξενο! Ἀφοῦ δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα

νὰ πέρνει πουρ-μποῦρ, γιὰ ἰ δὲν εἰδοποιεῖτε τὴν ἀστυνομία;

Ἄ σερβιτόρος κούνησε τὸ κεφάλι.

— Τίποτα δὲν μοροῦμε νὰ τοῦ κάνουμε. Ὁ Γιάννης Μπουσῶν

πέθανε σὸ 1869.

— Πέθανε σὸ 1869!...

— Μάλιστα. Καὶ ὅμως ἔρχεται ἐδῶ. Δὲν πειράζει κανέναν. Δὲν ζητάει ἀπὸ κανέναν τίποτα. Μόνον ἀπὸ τοὺς πελάτας παίρνει τὸ πουρ-μποῦρ.

— Τί εἶνε αὐτὰ πού μοῦ λές! Γιὰ

ξήγησέ μου, σὲ παρακαλῶ καλλίτερα.

Ἐκράτησα τὸ σερβιτόρο καὶ μοῦ διη-

γήθηκα τὴν κατωτέρω ἱστορία:

— Ὁ Γιάννης Μπουσῶν ἦταν σερ-

βιτόρος σὲ τοῦτο ἐδῶ

τὸ καφενεῖον. Ἐδῶ μέ-

σα, κατὰ παλαιὰ συνη-

θειαν, ὅλοι οἱ σερβι-

τόροι ἰχίζουμε τὰ πουρ-

μποῦρ πού πέρνουμε, μέσα σ' ἕναν μικρὸν ξυλίνιον κουμποῦρ καὶ τὸ Σάββατο τὸ βρόδου, τὰ μοιράζουμε ἐξ ἴσου.

Κάποιος ἀπὸ τοὺς τότε σερβιτόρους, συνάδελφος τοῦ Μπουσῶν, τὸν ὑποκτεύθηκε ὅτι δὲν ἔφριχνε τὰ δικά του πουρ-μποῦρ στὸν κουμποῦρ. Τὸ εἶπε καὶ στοὺς ἄλλους, μιὰ ἀδικη κατακραυγὴ ἠγέρθη ἐναντίον του, ἐπειδὴ ἦταν τὸ πειὸ καλογκαρσόνι καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι συνάδελφοί του ἤθελαν νὰ τὸν βγίλουν ἀπὸ τὰ μάτια τους, ἐπήγαν ὅλοι ἐν σώματι καὶ ζήτησαν ἀπὸ τὸν τότε προϊστάμενο, νὰ τὸν διώξῃ.

Τὴ στιγμὴ πού ἔφυγε διωγμένος ὁ καυμένος, οἱ συνάδελφοί του θέλησαν καὶ νὰ τὸν ρεζιλέψουν καὶ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα κ' ἔβαλε τὸ πόδι του μέσα στὰ πόδια τοῦ Μπουσῶν, κ' ἔτσι ἐκεῖνος περικλιώθηκε, σκόνταψε καὶ ἔπεσε μὲ τὴ δύναμι καταγῆς, πού ἔσπασε τὴ μύτη του. Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ πέσιμο ἦταν πολὺ βαρῦ, γιὰτί ἔπαθε καὶ διάσεισι τοῦ ἐγκεφάλου καὶ σὲ λίγες ὥρες πέθανε.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τότε λυπήθηκαν ὅλοι γιὰ τὸ θάνατό του. Ὁ σερβιτόρος πού τὸν ἔφριξε, πλήρωσε πολὺ ἀκριβὰ τὸ ἀστεῖο του. Καταδικάστηκε σὲ πολλῶν ἐτῶν φυλάκιση.

Ἄ Γιάννη Μπουσῶν ἐτάφη καὶ στὴν κηδεῖα του ἐπήγαν ὅλοι οἱ σερβιτόροι κλαίγοντας. Ὁ ἀρχισερβιτόρος μάλιστα τοῦ ἔβγαλε καὶ λόγος.

Ἀπὸ τότε ὅμως τὸ φάντασμά του, ὡσάν γιὰ νὰ μᾶς ἐκδικηθῇ ὅλους γιὰ τὸ ἀδικο τὸ διώξιμο καὶ τὸν ἀδικο τὸ θάνατό του, ἐμφανίζεται συχνὰ στὸ καφενεῖο καὶ παίρνει ὅλων τῶν γκαρσονιῶν τὰ πουρ-μποῦρ, χωρὶς νὰ ξεχωρίσῃ παλαιὸν ἢ νέον.

— Καὶ δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ τὸν ξεοκίστε;

— Κανείς! Μιά φορὰ ἦρθεν ἕνας ἰερεὺς ἐδῶ. Ὑποθέσαμε ὅτι ὁ Γιάννης δὲν θὰ τὸν ἐπλησίαζε. Καλέ, δὲ βαρύνετε!.. Τοῦ τσέ-

κωσε μιὰ χαρὰ καὶ αὐτοῦ τὸ πουρ-μποῦρ.

Θυμοῦμαι στὸν πόλεμο τοῦ 1870 καὶ 1871 ὅταν οἱ Γερμανοὶ κατέλαβαν τὴν πόλι. Ὅλοι οἱ Γερμανοὶ ἀξωματικοὶ ἐρχόντουσαν κάθε βράδι ἐδῶ. Σὰς βεβαίω ὅτι καὶ τότε ὁ Γιάννης ὁ Μπουσῶν πήρε μοναχὸς του περισσότερα πουρ-μποῦρ ἀπὸ ὅλους ἐμᾶς μαζί.

— Αὐτὴ εἶνε μιὰ παράξενη ἱστορία;

— Παράξενη, ἀλλὰ ἀληθινή, μ' ἀπάντησεν ὁ σερβιτόρος.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγα ἀπὸ τὴν Αὐρηλία καὶ σὲ λίγο καιρὸ Λη-μόνησα καὶ τὴν ἀπίστευτη αὐτὴ ὑπόθεσι.

Πέρασαν κάμποσα ἀκόμα χρόνια. Κατὰ σύμπτωσιν ἐτυχε νὰ ξαναπερᾶσω ἀπὸ τὴν Αὐρηλία καὶ δόλοκληρη ἡ ἱστορία τοῦ Μπουσῶν ἐπανῆλθεν τὴν νύχτη μου.

Ἐσπευσα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ στοιχειωμένον καφενεῖο

Εἶχε ἀλλάξει τώρα, ἦτανε πιά ἀγνώριστο. Ἡλεκτρικὰ φῶτα τὸ φώτιζαν, καθρέφτες χρυστάλλινοι μεγάλοι, εἰκόνες καὶ κοσμήματα καὶ καναπέδες μὲ βελούδα.

Μπῆκα καὶ παρήγγειλα καφέ καὶ ἐφημερίδα καὶ καθὼς διάβαζα ἔφριχνα κλεφτὰ ματιές ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ζητώντας νὰ ἰδῶ τὴν ὄχρη τὸν Μπουσῶν μορφή.

Τίποτα δὲν ἐνεφανίσθη.

Προίμενα ὡς ἕνα τέταρτο, δὲν εἶδα οὔτε ἴχνος, οὔτε μιὰ σκιά του κἄν.

Μ' ἔπιασε μιὰ ἀνυπομονησία καὶ ἐκάλεσα ἕνα σερβιτόρο καὶ τὸν ρώτησα :

— Πού εἶνε ὁ Γιάννης ὁ Μπουσῶν;

— Γιὰ ποιὸν ρωτᾶτε; μοῦ εἶπεν ἐκπληκτος, γιὰ τὸν Μπουσῶν;

— Ναί. Τὸν εἶδα ἄλλοτε. Πού εἶνε τώρα;

— Εἶδατε τὸν Μπουσῶν; Μήπως τὸν ἐγνωρίζετε; Πέθανε

σὸ 1869.

— Τὸ ξέρω αὐτὸ, ἀλλὰ ἐγὼ τὸν γνώρισα σὸ 1884. Τὸν εἶδα

τρεις φορὲς καὶ μοῦ πήρε πουρ-μποῦρ.

— Ἐδώσατε πουρ-μποῦρ στὸν Γιάννη τὸν Μπουσῶν;

— Ναί καὶ τὸ ἔδεχθη.

— Μπᾶ! Ἄλλὰ αὐτὸς ἦταν πεθαμένος τότε.

— Μάλιστα. Καὶ τώρα θέλω νὰ μάθω πῶς καταρθώσατε νὰ μὴν ἐπανερχοῦν ἐδῶ, γιὰτί βλέπω πῶς δὲν παταῖ κανεὶ ἐδῶ μέσα. Ἄλλως, θὰ παρουσιαζόταν νὰ μοῦ ζητήσῃ πουρ-μποῦρ.

Ἄ σερβιτόρος φάνηκε σὰν στενοχωρημένος καὶ ἀναποφασιστος.

— Λοιπὸν δὲν θὰ μοῦ πῆς πῶς γλυτώσατε ἀπὸ τὸν Γιάννη τὸν Μπουσῶν;

— Ἐλάτε αὐριο πολὺ πρωὶ νὰ σᾶς τὸ πῶ. Τώρα ἔχω ἐργασία.

Στις ἔξη τὸ πρωὶ, τὴν ἄλλη ἡμέρα, ἦμωνα ἐκεῖ.

Ἄν ὑπάρχῃ πράγμα παραμορφωμένον καὶ ἀκατάστατο καὶ διαμελιζόμενον, τοῦτο εἶνε ἕνα καφενεῖο στίς πρωινές του ὥρες. Τὰ καθίσματα τοῦ βοσκονται ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸ ἕνα ἀπάνω σὸ ἄλλο, τὰ τραπέζια του παραμερισμένα μὲ μιὰ ἀταξία πού δὲν λέγεται, οἱ σερβιτόροι μὲ ἀκάθαρτες ἐμπροσθέλλες καὶ ἀνασκουμπωμένα τὰ μανίκια, πλένουν τὰ παράθυρα καὶ τὰ μάρμαρα μὲ σαπουνιάδες βρώμικες.

Ἄ σερβιτόρος μ' ἐπεριμενε. Ἐκάθησε κοντὰ μου σὲ μιὰ γωνίτσα καὶ μοῦ εἶπε :

— Κύριε, θὰ σᾶς πῶ μιὰ ἱστορία παρά-

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΘΗΗ ΚΑΙ ΘΕΙΜΑ

ΜΙΑ ΛΙΤΑΝΕΙΑ ΣΤΗΝ ΤΡΙΠΟΛΙ ΓΙΑ ΝΑ ΒΡΕΞΗ

«Η λιτανεία αυτή, όπως μιά γράφει ο φίλος Τριπολιτσιώτης κ. Α.Κ., δεν μοιάζει με τις γνωστές. Δεν έχει φαλμούς και άλλολοβία. Γίνεται κι' αυτή για να βρέξει όταν ζινε άνομβρία, αλλά η θέσπις δέν άπειθύνεται προς τόν Θεόν. άπειθύνεται στην Πι-πε-ρί-τσα. Ποιά εινε όμως αυτή η Πιπερίτσα που έχει τόση δύναμη, ώστε να στέλνει τη βροχή όταν την παρακαλούν, δέν μπόρεσα να μάθω, έζηγνη ο έπιτολογολόγος. «Ας άκολουθήσομε όμως την λιτανεία για να δούμε πως γίνεται. «Ενα μικρό παιδί βασιτά έμπρός για εικόνητα οσεφανωμένη γύρω-γύρω με λουλούδια. «Ενα άλλο παιδάκι βασιτά ένα φανίρι χαρφωμένο σε ένα ξύλο σκολισιμό και αυτό με λουλούδια. Μέσο στο φανάρι καίτε ένα κεράκι. «Άλλο ένα παιδάκι βασιτά ένα λιβανισπιρι πλίνο που καίτε λιβάνι. «Από κοντά άκολουθεί σπρά από μαριδά! «Όλη αυτή η πομπή πγαίνει βραδάκι, βραδάκι, από μαγαζι σε μαγαζι και άπό σπιτι σε σπιτι παρακαλώντας με κλαφριαν φωνή την Πιπερίτσα να βρέξει, με ένα τραγουδάκι που άρχίζει :

Πι-πε-ρί-τσα α α, γλη-γο-ρί-τσα α α γλη-γο-ρο νε-ρό να φέ-ρης στα σι-τά-ρια α α, στα κρι-θά-ρια α α, σπου φτω-χού τα πα-ρα-σπό-ρια α α.

Κατά το δόσπημα της λιτανείας μαζεύουν και πενταροδεκάρες και άπο γυρισον άρκετά στην πόλι πγαίνουν στα έξοχικά έκκλησιασια κι' άνίβρον τα καντήλια τραγουδώντας παντοτε την Πιπερίτσα.

Τώρα γινι βάζουν τα παιδια και κάνουν τη λιτανεία ποιός ξέρει, τως επειδή θεωρούντα άθώα και έτσι τα θέλει φαίνεται η Πιπερίτσα !!!

Τις περισσότερες φορές μετά την λιτανεία βρέχει. Μ'άλλους λιγους η Πιπερίτσα κάμνει το θαύμα της !...

δοξη μα άληθινή όσον και άν φαίνεται άπίστευτη. Γνωρίζετε τα ατσια και τα καθέκαστα του θανάτου του Μπουσών. Τόν έθαψαν σ' ένα κοινόν τάφον, γιατί οι συνάδελφοί του δέν ήταν πλούσιοι, για να του άγοράσουν ιδιαιτερον άπό την δημορχια.

Γιά τουτο παρέστη ανάγκη να γίνη άνακομιδή, για να μεταφερθούν τα όσα του, στο όστεφυλάκιο, και να άδειάση εκεί ο τόπος και να ταφή κανείς άλλος φτωχός.

«Ανοιξαμε λοιπόν τόν τάφο του και τι να ιδούμε μέσα !

Τό φέρετρό του ήταν γεμάτο άπό τα όσα του και μαζί με τα όσα άπήχεν ένα πληθος νομιματόν άπό δεκάρες και πεντάρες γαλλικές και μέσα σ' αυτές πολλά γερμανικά νομισματα, τα όποια βεβαια θα είχε πάρει άπό τούς Πρώσους, όταν στο 1870 είχαν καταλάβει όλο έδώ τό μέρος.

«Ο Δήμαρχος άποφάσισε να δώση τα χρήματα που βρεθήκαν σε μας τούς σεβιτόρους, γιατί έπιτέλους και δικά μας ήταν.

— «Όχι, μοιράσατε ;

— «Όχι. Σκεφθήκαμε ότι δέν ήταν δικαιο. Τα χρήματα αυτά βεβαια άνήκαν στους σεβιτόρους του καφενείου, αλλά στους σεβιτόρους εκείνους που ύπηρετούσαν έδώ και τόσα χρόνια. Κι' άπ' αυτούς άλλοι έφυγαν, άλλοι πέθαναν και άλλοι δέν ξέρουμε που εινε.

«Εκάναμε συμβούλιο τότε και σκεφτήκαμε τι να κάνουμε τα χρήματα αυτά για να δέξουμείσουμε τη ψυχή του Γιάννη και να ησυχάση.

Και όλοι άποφασίσαμε να του κάνουμε μ' αυτά μνημόσυνο.

Του έγεινε ένα μνημόσυνο σπουδαίο.

Μίλησε ο προϊστάμενος και όλοι μαζί ζητήσαμε συγγώνη για την άδικια που του έγεινε. Και όλοι έκλαιγαν, σάς βεβαιά.

Εκείνη τη στιγμή, ένψ όλοι στεκόμαστε μπροστά στο δίσκο με τα κόλλυβα, είδαμε τό Γιάννη τό Μπουσών έμπρός-έμπρός να στέκεται, να έχη έστραυμένα προς έμας τα νώτι και να παρατηρή με προσοχή τό δίσκο με τα κόλλυβα του.

Μιά νεκρική σιγή βασίλευε. Μετά τινα λεπτά ο Γιάννης έξηφανίσθη.

Πρώην να εξαφανισθηή σήκωσε ψηλά τα χέρια, σαν να μās συγχωρούσε.

«Από τότε κανείς δέν τόν ξαναειδε παιά !...

Μπάρκη Γεώλδ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Στη ζωή και στο θάνατο

«Ο Αυτοκράτωρ της Ρώμης Τιβέριος, είχε καταδικάσει σε θάνατο, τό φίλο του Φοβίοο Ρήμινο, πρώην ύπατο, με την δικαιολογία ότι μισούσε τόν αυτοκράτορα και έλεγε λόγια άσεβη γι' αυτόν.

«Όταν για την κατηγορία αυτή ο Ρήμινος, έσφόρηκε έμπρός στο δικαστήριο, άντι άλλης άπολογίας, παρουσίασε στην σύγκλητο την διαθήκη του. Δι' αυτής άρριζεν ως κληρονόμον του τόν αυτοκράτορα, τόν όποιον κατηγορείτο ότι μισούσε.

«Οι έχθροί όμως του Ρήμινον, ήθελαν με κάθε τρόπο να τόν έξοντώσουν.

— Πολύ καλά, του άπάντησαν, δέν είσαι συνωμότης και αυτό φαίνεται άπό τη διαθήκη σου. Άλλά κατηγορείσαι έπίσης ότι είσαι ένας παραλυμένος που ζης σ'ήν μαλθακόπια.

«Αμα άκουσε τούς λόγους αυτούς ο Ρήμινος, σέρνει τό ξίφος του και περνάει τό σιπθος του, άπό την μια άκρη ως την άλλη. Πεθαίνοντας δε μόλις πρόσθασε να πη στους δικαστές του :

— Κοιτάξτε και τολμήσατε να πητε, άν εκείνος που πεθαίνει έτσι εινε παραλυμένος !...

***

«Η ευγένεια της κουζίνας

«Όταν έφτασε εις τα ύψη της δόξας της η Πομπαιούδη, άπεφάσισε ν' άνέστη προγόνους ευγενείς. «Η καταγωγή της ήταν άπό μια κοινι οικογένεια Κολέν. Απτή εστρήκε μια γενεάλογια Ποασούν και κόλλησε τό κοινό της όνομα Κολέν-Ποασούν, και ζητούσε θορευούς και τίτλους.

«Απειδήνη εις τόν περιήρημον Νε'—'Οζιέ, για να της κανονιση τό ζήτημα αυτό.

— Κυρία μου, της άπάντησε εκείνος, γνωρίζω δυό άρχαίτες οικογένειες των Κολέν. Τους Κολέν-Μαγιάρινη και Κολέν-Ταμπέν... Όσον άφορά τούς Κολέν-Ποασούν, δέν μπόρεσα να βρω κανένα ίχνος εις την ιστορία. «Ίσως να εστρίσκοντα εις τα βιβλία της φαρευτικής ή τα βιβλία της κουζίνας.

***

«Η ύπομνη του Λιστ

«Ο μουσικός Λιστ, ήταν ένας ήσυχος και καλός χαρακτήρης. Μια άπό τις συνθήεις του, ήταν να κοιμάται στο κρεβάτι του καλά. Άπό μουσικοί γίλιο του θέλποαν να τόν πειράξουν μια ήμερα. «Έπιασαν λοιπόν την καμαριέρα του και την ερώτησαν ποιός εινε ή συνήθειές του και ποιά μπορούσε περισσότερο να τόν θυμάση.

— Τό καλοστρωμένο κρεβάτι, άν κακοστρωθή.

«Οι δυό φίλοι έδωσαν ένα χρυσό νόμισμα στην υπαρέτρια, και αυτή δέχτηκε να μη τόν στρώση τό βραδύ εκείνο τό κρεβάτι.

«Ο Λιστ έκοιμήθηκε πολύ άσχημα εκείνη τη νύχτα και την έπαυμένη μέρα άρκεσινε με μόνον να πη στην υπαρέτρια του :

— Απομόνησε χθές να μου στρώσης τό κρεβάτι.

«Άλλά όσο άσχημη νύχτες τό κρεβάτι ήταν πάλιν άστρωτο. Τάν τριτη ήμεραν ο Λιστ, ειπε με άγαθότητα στην υπαρέτρια του :

— Βλέπω ότι δέν άποφασίζεις να μου ξαναστρώσης τό κρεβάτι. Δέν πειράζει όμως, άρχισα να συνθηδίζω...

***

Φιλοβασιλισμός

«Ενας φτωχός ποιητής, σ'αυτς χρόνους του Λουδοβίκου του 14ου, έκαμε την εξής άκροστιχίδα στο όνομα του βασιλέως.

«Ο Λουδοβίκος εινε ένας ήρας χωρίς φόβο και χωρίς στίγμα όλοι έπιθυμούν να τόν γνωρίσουν. Μόλις πλησιασει, ένα ασθημα άγάπης προ' αυτόν, άνόβει όλων τις καρδιές.

«Στό λαό του δέν υπάρχουν καθ' ανθρωποι που τόν λατρεύουν «Η εικών του εινε παντού, εκτός άπό τις... τσέπες μου.

«Οι άγαγώσται μας, θα κατάλαβαν ότι ή άκροστιχίς δέν άπευθίνετο τόσο στον Βασιλέα «Ήλιον, δυο στήν... εικόνα του, που ήταν άπάνω σ'αυτς χρυσά λουδοβίκεια της έπαχης.

***

Τό τραπέζι του κευράρευ

«Όταν ο περιήρημος κευράρος Ζάν-Μπαρτ, έγένετο δεκτικός στην αβλή του Λουδοβίκου 14ου, όλοι οι αβλικοί προθυμοποιήθηκν εις πούς να τόν πρωτοπεριποιηθή.

«Φυρικά παρεκάθησε και στο γεύμα.

«Μόλις εκάθησε, κατά παλιν του συνθήεια, έσφόγγισε τό πιάτο του, με την πετσέτα του.

«Ο υπαρέτης ο όποιος ήταν άποχρωμένος για να τόν σερβιρη, μόλις ειδη τό σφουγγισμα αυτό, ένόμισον ότι τό πιάτο δέν θα ήταν άρκετά καθαρό και με διάκριση τό άλλαξε και τού έφερε άλλο. «Ο Ζάν-Μπαρτ, τό ξανασφουγγισε πάλιν, ε την πεισέα και ο υπαρέτης πάλιν, δικηρικικά, τό άλλαξε. Τοιτο επανελήθη τρεις-τέσσερις φορές, που στο τέλος ο Ζάν-Μπαρτ μη δυνάμενος να βαστήξη περισσότερο έβγαλε μια άγριοφωνάρα :

— Για πέστε μου, κύριο, σάς παρακαλώ. Για να φάω με καλέσατε έδώ, ή για να σάς σφουγγίζω τό πιάτα του τραπέζιου σας;